

AZİZ SANCAR

AZİZ SANCAR

Anlatacağım öykü, Mardin'in Savur ilçesinde geçiyor. Mardin nerede mi? Türkiye'nin Güneydoğusunda, dört medeniyetin buluştuğu muhteşem bir Anadolu şehridir.

Mardin’de evlerin kapıları dar olur. Ama bu sizi yanıltmasın, misafiri çok severler. İnsanları oldukça sıcakkanlıdır. Birçok medeniyete ev sahipliği yapmış Mardin, Suriye ile komşudur. “Sınır komşusu olan ülkelerin çocukları birbirlerini merak ederler mi? Oynadıkları oyunlar, yedikleri yemekler, giydikleri birbirine benzer mi? Aynı dili mi konuşurlar? Hasta olduklarında onların da anneleri üzülüp ağlar mı?” diye aklıma takılır. Siz de aynı şeyleri düşünüyor musunuz?

Sevgili çocuklar ben, Mardin’in Savur ilçesinde doğdum. Savur, kavak ağaçlarının arasına gizlenmiş yemyeşil bir ilçedir. Doğaya ayrı bir güzellik katan Savur çayı, kavak ağaçlarını bir sağa bir sola ayırarak Savur’un tam ortasından geçer. Hem de öyle böyle değil, salına salına akar. Evler bile hayrandır bu manzaraya.

Her gün izlemek için dizilirler sıra sıra tepeden aşağıya. Toprak yollarda ma  yapan, saklambaç oynayan çocuklar evlerin e lencesine eğlence katarlar. Bir gol atılsa ya da bir  ocuk sobelense sevinçle kollarını açıp ko acaklar. Ak am olunca kıvrılıverecekler uyuyakalan çocukların yanına.

Sabah erkenden  ten horozun sesiyle herkes yeni güne uyanacak. Bu kadar erken uyanmak çocuklar için zor olacak. Kimi  ocuk, “Böyle de erken  t lmez ki...” diye ba ıracak, kimisi de annesinin toplamaya çalıştığı yer yatağında, yorganına sımsıkı sarılıp ucunda sürüklenecek. Ama eninde sonunda uyanıp onları bekleyen i lerinin başına geçecekler.

Ahmet, Mehmet, Sevgi, Fatma, Gülşen, Ayşegül, Osman, Aziz... Her biri yapılması gereken i leri b l  ecekler. Ben ve kardeşlerim gibi...

Belki çoğunuz bilmez ama bahçesi, hayvanı, tarlası onlar için yapacak o kadar çok iş vardır ki... İnsan hangisine koşacağını şaşırır. Yaşım küçük bahanesiyle işlerden sıyrılıp kaçamazdınız. Mesela ben ve kardeşlerim, bahçenin devrilen taş duvarlarını birlikte onarıyoruz. Uсталık isteyen bir iştir. Abarttığımı düşünmeyin sakın. En doğru taşlar seçilmeli, sağlam olabilmesi için özenle yerleştirilmelidir.

Hele ceviz hasadı başladığında siz o zaman görün. Büyük ağaçlara kim tırmanacak? Ağaçların en üst dallarında kalan cevizleri kim düşürecek? Tabii ki yine ben. Bu da görüldüğü kadar kolay bir iş değil. Ağaçta tek bir ceviz kalmayacak. Ağacın dalına asla zarar vermeyeceksin.

Ceviz düşürme işini herkes yapamaz. Dikkat gerektiren bir iştir. Birkaç defa neredeyse ceviz ağacından düşüyordum.

Kime sorsanız yaramaz olduğumu söyler ama bu evde her işe Aziz koşar. Sürekli bana seslenirler. “Koş Aziz, duvar yıkıldı onarılacak. Aman Aziz, ağaçta cevizler kaldı. Keçi kayboldu bul Aziz.”

Bazen kendimi gerçek bir kahraman gibi hissediyorum. Aslında hiç de sevmem bahçe işlerini ama dikkatli ve yetenekli olduğum için ailem beni bu işe uygun gördü. Yetenekliyim diye bu kadar da iş yüklenmez ki... Tamam tamam yetenekli ve dikkatli olduğum için değil, ailenin en küçüğü olduğum için cevizleri toplama işi bana kaldı. Görevim sadece bunlar değildi ki... Ayrıca küçük kardeşim ile birlikte oğlakları gütmeye gideriz.

Oğlaklar öyle hızlılar ki hiç yorulmadan sağa sola kaçırlar. Bir bakarsınız uzak bir tepede, bir bakmışsınız uçurumun kenarında taze yaprakları yemeğe çalışıyorlar. Bir iki tane yaprak yemek için hayatlarını tehlikeye atarlar. Onları ağağı indirebilmek öyle zor ki...

Kardeşim ve ben ne kadar çevik olsak da oğlaklar bizden daha hızlılar. Bir türlü yetişemeyiz. Bazı yaramaz oğlaklar da kaçıp kaybolurlar. Sesleri gelir ama nereye baksak bulamayız. Bazen, “Saklanıp bizi mi izliyorlar acaba” diye merak ederdim. Eğer oyun oynuyorlarsa çok eğlendiklerine eminim. Ama bilmelerini isterim ki ben pek hoşlanmıyorum. Çünkü beni endişelendiriyorlar.

Hatta bir defasında kardeşim ile beraber oğlakları otlatırken bir tanesi yine saklanmıştı. Birlikte en yüksek tepelere, en sık ağaçların arasına baktık. En uzak bahçelere, tarlalara gittik.

Oğlak ortalarda yoktu. Sanki yer yarıldı da yerin içine girdi. Hava kararmak üzere ne yapacağız, derken yağmur başlamaz mı? Ceketlerimizi kafalarımıza kadar çekip aramaya devam ettik.

Gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu. Bulutlar günlerdir içinde topladıkları yağmurunu Savur'un üzerine bırakıyordu. İkimiz de sırsıklam olmuştuk. Zavallı kardeşim öyle üşümüştü ki ellerini tuttuğumda buz gibiydi. Daha fazla ıslanmasına gönlüm razı olmadı.

Hasta olacağımıza, azar işitmeyi göze aldık. Mecburen aramayı bırakıp eve döndük. Yolda yürürken evdekilere ne anlatacağımızı düşünüyorduk. Kardeşimin aklına bir fikir geldi. "Belki biz söylemezsek babam fark etmez." Kafamı umutsuzca 'hayır' anlamında iki yana salladım. Kardeşim yine de "Bence fark etmez. Söylemeyelim." diye mırıldanıyordu.

Yağmur daha çok hızlanmıştı. Başımız önde koşarak eve doğru giderken bir ses duyduk. İkimiz de yavaş yavaş sese doğru yaklaştığımızda gözlerimize inanamadık. Minik oğlak evin yanındaki bir ağacın altına sığınmış, “mee mee” diye sesleniyordu.

Oğlak da bizim gibi yağmurdan sırlıklam olmuştu. Güzel tüyleri kirlenmiş, ıslanmıştı. “Yaramaz şey, kim bilir nereleri dolaşıp geldin. Bizi çok korkuttun.” dedim. Aslında bizi uğraştırdığı için oğlağa kızgındık ama yine de sınıksı sarıldık.

Yağmuru unutmuş ikimiz de sevinçten zıp zıp zıplıyorduk. Oğlağı alıp diğerlerinin yanına götürdük. Kardeşim, “Seni yaramaz oğlak. Söz dinlemezsen böyle ıslanırsın. Hem de tüylerin kirlenir. Kurtlara yem olabilirdin.” diye oğlağa akıl veriyordu. Oğlak öyle masumdu ki kucağımıza sokuldu. Yorgunluktan huzurla gözlerini kapattı.

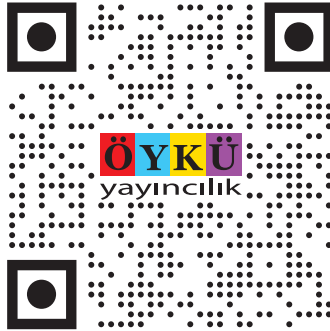

Bahçe işlerinden hoşlanmadığım gibi oğlakların peşinden koşmayı da pek sevmeyi anladım. Aslında annem bu tür işlerle ilgilenmemizi istemezdi. Kendisi okula gitmediği için okuma yazma bilmezdi ama ileri görüşlü bir kadındı. Atatürk hayranıydı. Çünkü önceden hiçbir hakkı olmayan kadınların Atatürk sayesinde bunca hakka sahip olduğunu, ikinci sınıf vatandaş olmaktan çıktığını bilecek kadar görmüş geçirmişti. Sürekli bize, “Okuyun, meslek sahibi olun.” derdi. Biz de annemin sözünü dinler, okula gitmeyi, ders çalışmayı severdik.

Ben henüz okuma bilmediğimden ağabeyimin kitaplarındaki resimlere bakardım. Ağabeyim ders çalışmaya başlayınca ben de çalışıyormuş gibi yapardım. Kitaplardaki resimleri kendimce yorumlayıp hikyeler uydururdum. Bu hikayeleri de kardeşime anlatırdım.

Hikâyenin tamamı 64 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com